DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 132 | I Legislatura | Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 66

Tercera i darrera reunió,
tinguda divendres 8 d'abril de 1983

SUMARI

Es reprèn la sessió a tres quarts i tres minuts d'onze del matí.

Intervé el Diputat I. Sr. Vives, del G.p. del PSUC, per defensar la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària*** *(p. 4094). En nom de llurs Grups respectius, prenen la paraula els Diputat I. Srs. Torres, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4095), Ayguadé, del G. Socialista (p. 4096), i Parera, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4097). Es passa a votació la susdita* ***Moció****, que és aprovada per 20 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 4097).*

El punt següent de l'ordre del dia és la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del pressupost per al 1982****, que defensa el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4097). En nom de llurs Grups respectius, intervenen el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G.p. del PSUC (p. 4098), i el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4098). Posada a votació la* ***Moció****, és aprovada per unanimitat (p. 4099).*

El Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, intervé per defensar la ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu Oriental*** *(p. 4099). El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, intervé per defensar l'esmena presentada pel seu Grup (p. 4100). El Diputat I. Sr. Masó, del G.p. de Convergència i Unió, pren la paraula per exposar la posició del seu Grup (p. 4100). El Diputat I. Sr. Alay intervé novament en nom del Grup que ha presentat la moció (p. 4101). Es passa a votació el primer paràgraf, amb l'esmena socialista incorporada, que és aprovat per unanimitat (p. 4101). El segon paràgraf és aprovat per 40 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4101).*

La ***Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils a conseqüència de la Batalla de l'Ebre*** *és defensada pel Diputat I. Sr. Albert Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4101). El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista (p. 4102), i el Diputat I. Sr. Escoda, del G.p. de Convergència i Unió (p. 4102), intervenen per defensar les esmenes presentades per llurs Grups respectius. Els respon el Diputat I. Sr. Alay (p. 4102). Es posa a votació la* ***Moció****, que és aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 4103).*

S'entra en el darrer punt de l'ordre del dia, que són les ***Preguntes amb resposta oral.*** *La primera és la* ***Pregunta al Consell Executiu sobre un decret que fixa els serveis mínims a residències sanitàries, hospitals i clíniques.*** *La formula el Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez (p. 4103). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 4103). Intervenen en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat preguntant i l'H. Sr. Conseller (p. 4105).*

La ***Pregunta al Consell Executiu sobre què ha fet davant les manifestacions de l'Ex. Sr. Governador Civil de Tarragona en la seva presa de possessió*** *és formulada pel Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 4106) i resposta per l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4106). Intervé en torn de rèplica l'I. Sr. Diputat (p. 4107).*

La ***Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat dels equips de mestres*** *és retirada pel Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC (p. 4107).*

El mateix I. Sr. Diputat retira la ***Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les escoles Icària i Joanot Alisanda, del CEPEPC*** *(p. 4107).*

Així mateix, el Diputat I. Sr. Ribó retira la ***Pregunta*** *que el G.p. del PSUC formulava al Consell Executiu* ***sobre la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà*** *(p. 4108).*

La ***Pregunta al Consell Executiu sobre la provisió de cinc places per a la Secretaria General de la Presidència*** *és formulada pel Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC (p. 4108) i resposta per l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4108). Intervé en torn de rèplica l'I. Sr. Diputat preguntant (p. 4109).*

El Diputat no adscrit I. Sr. Besa pren la paraula per formular la ***Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre la fiscalització de les taxes aprovades pels ajuntaments fora del termini legal*** *(p. 4109). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4110). Intervé en torn de rèplica l'I. Sr. Diputat preguntant (p. 4110).*

El M. H. Sr. President aixeca la sessió quan són tres quarts i cinc minuts d'una del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 66

La sessió es reprèn a tres quarts i tres minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. President del Parlament, acompanyat de la I. Sra. Vice-presidenta Primera i l'I. Sr. Vice-president Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Tercer. La Mesa és assistida pel Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers de la Generalitat Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Correspon ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política agrària, presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat. Per a la defensa de la moció té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per a la defensa de la moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els propòsits en matèria de política agrària en el marc de les negociacions d'aquesta mateixa política i de preus que s'estan duent a terme en el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació del Govern central, del Govern de Madrid.

Aquest Diputat ja va dir, en la defensa de la interpel·lació, que aquesta era una interpel·lació i, per tant, una moció, no contra cap decisió presa pel Consell Executiu de la Generalitat, sinó una moció que pretén ser d'impuls de quelcom que estem convençuts que caldria que el Govern de Catalunya ja hagués fet i de quelcom que estem convençuts que fins a la data no s'ha realitzat.

D'altra banda, és una moció que se situa en un tema que jo diria més enllà del debat estrictament parlamentari : és un dels temes cabdals de la situació política i sindical en el camp català, en el camp del conjunt de l'Estat i és un dels temes que poden posar a prova, de manera més fefaent, la voluntat, que aquest Diputat creu real de canvi, del nou Govern de l'Administració central de l'Estat. És una moció que se situa en la cruïlla de relacions entre un Govern autonòmic que vol ser-ho de veritat, i no només una simple descentralització administrativa, un Govern central que vol transformar el que és el seguit de negociacions i el seguit de relacions amb els sindicats pagesos, i uns sindicats pagesos catalans que participen en aquesta negociació a Madrid, i que defensen aquelles posicions que com a tal força sindical creuen adequades als interessos dels seus representats.

Per tant, és una moció que se situa en aquest terreny, i una moció que pretén quelcom fonamental : fer una defensa del millor ús de les competències estatutàries, una defensa de la política agrària que es pugui fer des de Catalunya per qualsevol Govern —l'actual o aquells que puguin venir a partir de les properes eleccions en aquesta Cambra. És una moció que pretén, en definitiva, evitar un malbaratament de recursos polítics, tècnics i econòmics, tant des del Govern de la Generalitat com des dels sindicats pagesos de Catalunya, com més enllà de la mateixa Administració central, i és una moció que situa el que per a nosaltres és tema fonamental, en el marc d'una política de canvi, la posició del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació en relació amb els governs autonòmics, quina ha de ser : la d'asseure tots els Consellers d'Agricultura en una mateixa taula, intentar d'orquestrar una simfonia sobre la base del que cadascun d'aquests va dient, i llavors, què passa amb les contradiccions, és a dir, si els governs de les autonomies d'aquest país —i entre ells, el nostre— han de ser governs que actuïn en forma de delegacions ministerials o, en canvi, és feina del Ministeri integrar, en allò que sigui coincident amb el seu mateix programa, els plantejaments de política agrària de les diferents autonomies i, concretament, en el cas que a nosaltres ens afecta, de l'autonomia catalana. És a dir,

com s'harmonitzen des del Govern central les diferents posicions del Conseller d'Agricultura d'Extremadura, amb el Conseller d'Agricultura de Catalunya, amb el Conseller d'Agricultura del País Basc, sense que cap d'aquestes autonomies vegi retallada la seva capacitat d'actuació en matèria de política agrària i, al mateix temps, sense que el programa del Govern central quedi desfigurat en aquest terreny.

És per això que nosaltres entenem que aquesta política de canvi en el Ministeri cal concretar-la, en qualsevol cas, en un debat que ja és llarg, el debat entre preus i rendes, el debat entre preus i política agrària, i és per això que a nosaltres ens agrada escoltar el portaveu del Govern central, quan diu que en la seva concepció la política de preus ha de ser una conseqüència de la política global del Ministeri i no a l'inrevés. El que succeeix és que aquesta afirmació contrasta de manera fefaent amb el que ha estat la negociació de preus d'enguany, una negociació de preus en la qual només hi ha acord global sobre dos productes, sobre un total de disset. Unes negociacions de preus que, a criteri d'alguns —i fonamentalment del Govern central, que és en definitiva qui en té la titularitat—, ja s'han acabat, unes negociacions de preus que, d'altra banda —i he portat simplement un retall d'un dels diaris d'aquests dies : «Confederació Nacional d'Agricultors i Ramaders : ha faltat el valor; COAC : total rechazo; Joves Agricultors : precios por imposición; UFADE : el campo pierde; FETT : buen resultado». Evidentment, no entraré en la consideració concreta del detall d'aquestes organitzacions, però és evident que les negociacions de preus, sigui per les presses en l'aprovació del Pressupost, sigui per la raó que sigui, no s'han dut a terme en la forma que calia esperar d'una primera negociació de preus amb aquesta voluntat de canvi.

És evident que continuen una sèrie de taules sectorials de seguiment de productes determinats, és evident que hi ha voluntat —en la qual aquest Diputat creu, i el nostre Grup parlamentari creu— de millorar i d'inflexionar aquesta discussió en la direcció abans apuntada, però és evident, també, que des de Catalunya, quan s'autoritza, quan es firma, quan es concreta en Consell de Ministres un increment del 3% en el vi, o del 8% en l'oli, sense parlar a continuació de com anem a tirar endavant la reestructuració d'aquests dos sectors amb la presència dels sindicats i amb la presència de les autonomies, ens hem de veure obligats, aquest Parlament s'ha de veure obligat a donar un mandat al seu Consell Executiu d'actuació en aquest terreny per a defensar la política pròpia del Consell Executiu de la Generalitat, no la política de tal o qual sindicat pagès, sigui de Catalunya, sigui de fora.

I és per això que nosaltres, en definitiva, entenem que aquesta negociació de preus, tal com s'ha dut a terme, o aquesta negociació de política agrària —sobre la qual nosaltres continuem insistint que cal fer en la seva globalitat, concertant, en definitiva, els sindicats amb l'Administració central—, ha de continuar, en els propers dies, ha de continuar, segurament, en les properes setmanes, i és per això que entenem que la nostra moció, malgrat la distància en el temps i el retard en la seva discussió —com a conseqüència de l'acumulació de treball parlamentari—, evidentment, continua tenint plena validesa.

Jo voldria anunciar, senyor President, que nosaltres retiraríem de la votació del text concret de la moció l'expressió : «dins un termini màxim de quinze dies», entenent que això responia a una voluntat d'accelerar la presentació d'aquest document cara a la negociació estricta de preus, però que en aquest moment que estem parlant d'una possible i desitjable negociació de política agrària en la seva globalitat, aquestes presses segurament no són tan necessàries, i cal donar un marge de confiança, un marge més de temps al Consell Executiu, per tal que pugui preparar aquest document.

En definitiva, per tant —i amb això acabem, senyor President, senyores i senyors Diputats—, sotmetem a la consideració de la Cambra, amb la voluntat que sigui acceptada per la immensa majoria d'aquesta —i el fet de la no presentació d'esmenes, almenys, sembla indicar que les coses podrien anar per aquí, perquè altrament, si no fos així, voldria dir que hi ha poca voluntat d'actuar en aquesta direcció o d'estar d'acord amb aquesta filosofia—, nosaltres plantegem que davant unes negociacions de preus que han anat com han anat, i davant d'una possible negociació oberta de política agrària de concertació, el Govern de Catalunya, el Consell Executiu, enviï, tant al Govern central, com als sindicats pagesos de Catalunya que han estat presents al llarg d'aquestes negociacions i que hi continuaran estant presents en el futur, com a la mateixa Cambra, a través de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, un document de política agrària amb criteris mínims que el Consell Executiu de la Generalitat creu indispensables que ell mateix defensi davant el Govern central, que els sindicats pagesos de Catalunya assumeixin en la mesura que coincideixi amb els seus programes, i que aquesta Cambra faci seu, per tal que aquesta negociació de política agrària global, de taula sectorial, de mesures complementàries, de seguiment a realitzar a Madrid, no pugui bloquejar, per ser contraproduent amb la política que es faci des de Catalunya, les competències estatutàries que el nostre text d'autonomia ens concedeix.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com ha dit el senyor Maties Vives, no hi ha esmenes presentades a aquesta moció. Per tant, comencem amb les intervencions dels Grups, en primer lloc el Grup de Centristes *(Pausa.)* No desitgen intervenir-hi. Seguidament, el Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyories, nosaltres no hem presentat cap esmena a aquesta proposta de moció presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, per la bona raó que estem d'acord amb el seu contingut. I estem d'acord amb el seu contingut per dues raons fonamentals. La primera, que el seu mateix text representa, en certa manera, una voluntat d'incentivar, de dinamitzar la política del Departament d'Agricultura i, sobretot, en un sector tan important com és el mateix Ministeri d'Agricultura a Madrid. Nosaltres creiem, efectivament, que hem d'aprofitar totes les ocasions que es presentin —i aquesta n'és una, i cabdal— per tal de fer palesa la voluntat del nostre Departament de tenir una política agrària pròpia i que aquesta política sigui defensada amb tota l'eloqüència i amb tota la competència possible en tots els estaments on es pugui plantejar la discussió.

I, d'altra banda, ens adonem que aquesta moció, en certa manera, ve a ser com un corol·lari de l'important debat sobre política agrària que va tenir lloc, fa pocs dies, en aquesta matei-

xa sala. Vostès recorden, senyores i senyors Diputats, que al final d'aquell debat, debat en profunditat, es van adoptar una colla de resolucions —resolucions, al meu judici, positives— que, en certa manera, obliguen el Departament d'Agricultura a efectuar, ràpidament, unes intervencions importants en el camp del desenvolupament de l'aparell legislatiu del Departament.

Aquesta moció, en certa manera, ve a donar al Departament d'Agricultura l'oportunitat que concreti en un document destinat no solament a l'Administració central sinó als organismes professionals i als sindicats, és a dir, a tots aquells estaments que en certa manera intervenen directament o indirectament en la política agrària del nostre país, donar-los l'ocasió de precisar quin és, en aspectes importants de la política agrària, el comportament concret i sintètic del nostre Departament d'Agricultura.

En certa manera, aquesta moció reflecteix una proposta de resolució que Esquerra Republicana de Catalunya va presentar al Parlament durant el debat sobre agricultura —era la resolució número 7, d'Esquerra Republicana de Catalunya—, que no va obtenir la majoria d'aquest Parlament i que, en certa manera, es troba reflectida en el text de la moció presentada avui pel Partit Socialista Unificat. Recordo als senyors Diputats que aquesta moció deia que «el Parlament de Catalunya reitera la necessitat de definir amb claredat una política agrària catalana i de portar a terme, d'una manera decidida, totes aquelles accions que en el marc de les competències estatutàries, puguin resoldre o pal·liar els greus problemes que afecten encara els sectors agrícola, ramader i pesquer de Catalunya ».

En certa manera, la moció del PSUC intrepreta molt justament el nostre desig formulat en aquella proposta de resolució, que no va ser aprovada —ho repeteixo—, i és una de les raons suplementàries per les quals nosaltres hem donat la nostra aquiescència, la nostra aprovació a aquesta moció, que ja anunciem, des d'ara, que votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Grup Socialista desitja intervenir? El Diputat senyor Pere Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats el nostre Grup s'abstindrà, ho diem ja per endavant, en aquesta moció, no per estar o no d'acord en el contingut de la mateixa, sinó que, fins i tot, si nosaltres haguéssim presentat esmenes, ho hauríem fet de tal manera que aquesta moció semblaria una altra cosa, perquè, realment, nosaltres pensem que es queda molt curta. El que diu aquesta moció, si la dividim en dues parts, la primera de les quals no té cap mena de sentit, ja que, precisament hi ha un acord del Consell de Ministres, pel qual ja s'aproven els preus agraris per a la campanya 1983-1984. Però, si a més a més, mirem la segona part, que és la de concertació d'una política agrària, no ja per a l'any 1983-1984, sinó per a tot un període legislatiu, nosaltres pensem que aquesta és l'obligació del Consell Executiu de la Generalitat, i, per tant, del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de tenir una política agrària que la indiqui a les organitzacions professionals agràries, perquè, d'aquesta manera, puguin defensar les posicions catalanes des d'una perspectiva social i econòmica de Catalunya. Però això no és així; no hi ha una política agrària. Es va evidenciar en la resolució número 7, que va presentar Esquerra Republicana de Catalunya, i es va evidenciar en un debat de política agrària.

Però, per a què serviria, per tant, el Consell Assessor de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. Per a què serviria? Per què servirien les taules sectorials? És que no serveixen per a res? Hi ha unes taules sectorials que parlen amb els sectors per parlar de quin tipus de política agrària cal fer. Estan informades les organitzacions professionals agràries. Són en el si de la mateixa Conselleria, si és que realment serveixen per a alguna cosa. Per tant, és el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, —i, per tant, la seva Conselleria— qui, en aquests moments, si les organitzacions, els organismes que tenen estructurats dins la mateixa Conselleria funcionen, els quals donen ja a les organitzacions professionals agràries suficient documentació. Però, aquesta moció podria anar molt més lluny. Sé que s'hauria pogut dir, per exemple, al Consell Executiu que, per a tot aquest any, posés els mitjans econòmics, humans i de tota mena, fins i tot, reflectits al Pressupost perquè, per a l'any que ve, tinguéssim els resultats d'un control de gestió, del que costa fer qualsevol de les produccions agràries d'aquest país per a posar-les a disposició dels nostres pagesos a través de les organitzacions professionals agràries, perquè, a l'hora de discutir els preus agraris, per exemple, de l'any que ve, o tota una política agrària per a l'any vinent, tinguessin les suficients dades que els permetés de negociar-ho en una posició d'igualtat —perquè ara tenen una posició d'inferioritat —ja que no coneixen quin és el resultat d'aquestes produccions. Alhora es podria haver llançat un altre punt molt important, que és que, d'una vegada, es fes honor a la història d'aquest Parlament en què un Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos fos precisament això, una vertadera representació i no pas el Consell Assessor que en aquests moments tenim. I, així, aniríem citant tot un conjunt d'altres punts que sí que farien d'aquesta moció quelcom realment aplicable i quelcom realment votable.

Però, hi ha una cosa que jo em penso que és molt important, que aquí s'ha posat damunt la taula, que és la concertació agrària. En aquests moments, moltes vegades, s'està dient que el Govern de Madrid hauria de concertar una política agrària; no, no, no, ja hi és concertada. El Govern de Madrid, en aquests moments, té un programa —l'electoral— i un programa de govern amb el qual es va presentar a unes eleccions, i que va ser votat i acceptat per 10 milions de persones. Per tant, és aquest el programa que ha d'aplicar; la concertació s'ha de fer en com s'aplica aquest programa. Això sí, però en un programa no; un programa ja es va presentar i ja es va votar. En aquests moments, el que cal concertar és com s'aplica aquest programa, i de fet, en els dos punts que en aquests moments ja s'han concertat, i han tingut un èxit extraordinari, que és en la Ley de Contratación de Productos Agrarios, i en alguns temes de concertació agrària, de la manera de representar aquests mateixos sindicats. Hi ha una voluntat de concertar, amb participació activa de les mateixes organitzacions professionals agràries, una veritable política agrària global per a tot un període legislatiu, la qual assenti les bases, ja, fins i tot, per a un futur, sigui qui sigui que governi. Per tant, una modernització de les estructures agràries de l'Estat.

A mi, també m'agradaria fer esment d'un punt, que ha sortit avui, aquest matí, que és molt clar. Estan exigint alguns

Grups parlamentaris, concretament el d'Esquerra Republicana de Catalunya, en alguns casos, més a un Govern que fa 130 dies que està governant i que ja ha demostrat la seva voluntat, la seva voluntat de concertació agrària, que a un Govern de la Generalitat de Catalunya, que, durant tres anys, no ho ha fet.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta moció, jo crec realment que està ben enfocada, que realment té un contingut importantíssim perquè fa referència als preus agraris i fa referència a la participació que crec que, en principi, hauríem de voler, en aquestes negociacions, la majoria dels Grups d'aquesta Cambra. Però, desgraciadament, crec que ha passat el tren, ha passat el tren; perquè els preus agraris per a l'any 1983 ja han estat aprovats, i el que em preocupa, —i em preocupa a mi, com a portaveu del Grup parlamentari; em preocupa a mi, com a pagès; em preocupa com a sindicalista també— és la manera com han anat aquests preus agraris per a l'any 1983. Per què? Perquè això significa l'economia de milers i milers de famílies pageses. I quant a això, no solament no podem dir que han anat bé, sinó que hem de dir que han anat molt i molt malament. I és per això que nosaltres hem de denunciar aquí que la política aquesta del canvi no s'ha fet pas efectiva pel que fa referència a les negociacions de preus agraris. Jo també hi he estat, en altres ocasions com a sindicalista, representant les negociacions dels preus agraris, i haig de dir, i haig de denunciar-ho, que, per exemple, fa uns dies he estat parlant amb molts d'aquests sindicalistes de les mateixes organitzacions que moltes vegades en aquesta tribuna s'anomenen i estan decebuts, estan queixosos de la manera com s'han portat aquestes negociacions. Ja ho ha denunciat un altre representant d'un partit polític dient que aquest any s'havien donat els preus més baixos dels últims anys, però no n'hi ha prou amb això. La participació —que, tant en mocions d'ètica se'ns està demanant—, on és? quan s'han imposat a dit, a dit com en èpoques passades alguns dels representants a negociar. I, llavors, què en queda de tot això? En queda que, a l'hora de la veritat, veiem que només una organització germana, que dóna suport constant al partit del Govern central és la que ha donat suport, i totes les altres, totes les altres l'han rebutjat. Per què? Perquè estan en perjudici de l'economia agrària del país. I, una vegada més, una vegada més, els pagesos no poden fer arribar la seva veu. I durant anys, i moltes vegades, i recentment ho hem vist, s'ha volgut exigir aquí, en aquesta Cambra, coses que realment no se'ns poden exigir, perquè no en tenim competències. En canvi, a l'hora que, les competències, les tenen a nivell d'Estat, de la qual cosa depèn que vagi bé o que vagi malament la pagesia del nostre país, llavors tenim aquesta gran decepció.

Per això, nosaltres hem de dir que ens abstindrem en aquesta moció, que hi estem plenament d'acord, però, senyores i senyors Diputats hem de tenir en compte que els preus agraris per l'any 1983, decebedorament han estat aprovats i han estat aprovats a la baixa amb una falta de participació, fins i tot, posant al límit la participació democràtica de les organitzacions. I és això el que denunciem també des d'aquí, i diem que, una altra vegada, ja ho veurem què s'ha de fer; que la voluntat de participació que aquí es demana hi ha sigut, perquè em consta que el Consell Executiu ha demanat reiteradament al Govern central de poder ésser present en aquestes negociacions; que, el Departament de la Generalitat ha tingut els contactes suficients, a través dels sectors de producció per a poder elevar al Govern central els criteris de política agrària, sector per sector, i, tal com es diu aquí, amb la participació, també, dels sindicats pagesos. I, això, desgraciadament, per a la negociació de preus, no ha servit de res. Per tant, nosaltres demanem sincerament, per seriositat, per coherència amb aquesta moció —amb què estem d'acord—, tenint en compte que ja ha passat el termini i que els preus agraris han estat aprovats, l'abstenció pel que fa referència a aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, no havent-hi esmenes i havent acabat les intervencions dels Grups, podem passar directament a votació de la moció, que —recordo el que ha manifestat el Diputat senyor Maties Vives—, es presenta a votació amb la supressió d'un inicís en el seu començament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat aprovada per 20 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del pressupost per al 1982

Continuem amb la següent moció de l'ordre del dia, que és la subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del pressupost per al 1982, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió; per a defensar la moció té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu, i seré molt breu perquè aquest és un tema que, en aquesta Cambra, en aquests darrers mesos ha sortit en diverses ocasions. La darrera ocasió, quan es va substanciar la interpel·lació que ha donat lloc que presentéssim aquesta moció. Els vull recordar, de tota manera, que, en aquell moment, els feia memòria de l'estructura de finançament del pressupost, que era, per les seves partides més importants, 109 000 milions de transferències de la Seguretat Social, 126 000 milions de recursos procedents de l'Estat i 10 000 milions de deute públic.

Em referiré especialment —i la moció ho té per objecte— a la partida més important d'aquestes tres, és a dir, la de 126 000 milions, que són els que van ser objecte al seu dia, d'acord de la Comissió Mixta de Valoracions, i que després van provocar un fet, que vostès, totes les senyores i els senyors Diputats, coneixen perfectament d'un desajust o un desacord per valor, aproximadament, de 20 000 milions de pessetes. Jo vull que aquesta intervenció meva tingui un to molt poc dramàtic, perquè no cal dramatitzar aquestes coses a causa de la importància de les xifres, i, perquè se'n facin càrrec, pensin que

tot el pla d'equipaments socials previst al pressupost de la Generalitat del 1982 eren 20 000 milions de pessetes, és a dir que estem parlant d'un pla d'equipaments socials, o de dos plans d'equipaments socials o de tres o quatre plans d'equipaments socials.

L'Honorable Conseller d'Economia i Finances ens va explicar, responent a la interpel·lació de la sessió anterior, la història de tot aquest afer; jo només assenyalaré, com donant unes pinzellades per recordar als senyors Diputats —per fer-los memòria dels fets més importants— els elements bàsics d'aquesta història.

Es va referir l'Honorable Conseller a l'acord de la Comissió Mixta del 26 de febrer, acord que va permetre que aquest Parlament acordés incrementar el pressupost en 7 000 milions de pessetes per tal de poder dur a terme un pla d'equipaments socials. Ens va explicar també el Conseller detalladament el mecanisme de trameses de recursos i com aquest mecanisme —que arribava, si s'hagués produït amb la regularitat i en la forma prevista inicialment, al finançament total del pressupost— es modifica a partir del 23 de juliol de 1982, fruit d'un acord del Consell de Ministres, que revocava un acord anterior. Ens explicava també l'Honorable Conseller com, com a conseqüència d'aquesta modificació del mecanisme de tramesa de recursos a la Generalitat, es produeix una retenció de recursos per valor de 27 000 milions de pessetes que, en aquests moments, encara no han arribat.

També ens explicava el senyor Conseller, l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, davant d'aquesta situació, les accions que el Govern de la Generalitat ha emprès, va emprendre i està emprenent, que, substancialment, són : interposar recurs de reposició davant del Consell de Ministres, cosa que va fer; interposar —cosa que també va fer— un recurs d'alçada davant del Ministre de Finances contra l'aplicació de l'acord pel Director General de Coordinació i Finances Territorials. Es va procedir a una dràstica, tant com possible, reducció de la despesa consultiva en el pressupost de la Generalitat, es va procedir, òbviament, a l'ajornament del pla d'equipaments socials, i, què més s'ha fet? El Consell Executiu s'ha negat, a través de la Comissió Mixta de Valoracions, a revisar els acords, a revisar-los a la baixa, òbviament, i, finalment, ens trobem amb informacions de diversa índole, cap d'elles oficial, però, en què es parla que el desacord o el desajust pot oscil·lar entre els 27 000 milions —en alguns casos es diu aquesta xifra— o els 7 000 milions, que es diuen en altres casos. Hi ha informacions que redueixen la xifra de desacord a 7 000 milions de pessetes. Evidentment 7 000 milions de pessetes és molt menys que 27 000, i això seria una gran millora, però no deixa de ser cert també que 7 000 milions de pessetes, senyores i senyors Diputats, és la totalitat del pla d'equipaments socials previst en el pressupost de 1982.

És per això, i acabo, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup ha cregut que calia, que era indispensable, que la Cambra afirmés amb claredat la seva posició sobre aquesta situació, la importància de la qual —ho repeteixo— és difícil d'exagerar. I per això presentem la Moció que els llegiré textualment, que tots vostès tenen, però la llegiré per acabar, que diu : «El Parlament insta el Consell Executiu que porti a terme les gestions necessàries amb l'Administració central que permetin assolir en la seva totalitat la cobertura financera del pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 1982, aprovat per aquesta Cambra.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap esmena a aquesta Moció. Passem, doncs, a les intervencions dels Grups.

El Grup Centrista no desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana no desitja intervenir. Pel Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, per a explicar que nosaltres estem d'acord amb el text concret de la Moció, i suposo —i faig potser ara un judici d'intencions apressat— que ningú no pot estar en desacord amb un text tan clar, i alhora tan ambigu, com aquest, que diu que «El Parlament insta el Consell Executiu que porti a terme les gestions necessàries amb l'Administració central, que permetin assolir en la seva totalitat la cobertura financera del pressupost de l'any 1982.» Perquè aquest és un pressupost que l'hem aprovat aquí, en aquesta Cambra, amb el nostre vot en contra en els pressupostos globals, cal dir-ho, i amb el nostre vot en contra perquè aquí no es van tenir en compte les propostes que feien el Grup Socialista i el Grup Comunista respecte a la lluita contra l'atur, i, paradoxalment —ja ho vam dir en aquella ocasió—, es van tenir en compte les propostes que feien Grups com el Centrista, etcètera, en el tema de la lluita contra l'atur.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquesta Moció, per tant, la votarem en contra, però creiem que aquí hi ha una gran contradicció, una més de les tantes que ens presenta aquí el Grup que dóna suport al Govern. Perquè, al nostre entendre, el fonament de les dificultats que avui tenim —o un dels fonaments, jo no diria que és l'únic— és la manca de claredat que nosaltres hem denunciat aquí moltes vegades respecte als criteris que s'han seguit entorn de les valoracions. S'ha seguit un criteri equivocat, un criteri que hem denunciat aquí moltes vegades, de fer primer les transferències, sense parlar de les valoracions, prescindint de com serien valorades després i després fer les valoracions, i això ens porta —és una de les coses, jo no en dic l'única, ni que siguin ells els únics responsables—, però aquesta és una de les coses que ens han portat a la situació actual. Aleshores, ens sembla absolutament demagògica i inútil —ho dic amb tota sinceritat— aquesta Moció, però, seguint amb aquesta demagògia i amb aquesta inutilitat, nosaltres la votarem a favor.

(Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : El Grup Socialista? Té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista, davant d'aquesta Moció, amb el seu contingut explícit, no pot fer res més que votar-la a favor, perquè, òbviament, el Consell Executiu ha de dur a terme totes les gestions necessàries per a poder finançar un pressupost, i el pressupost de 1982. És a dir, és curiós que hagi estat el Grup que directament dóna suport al Govern el que li digui al Govern que faci unes gestions per tal de fer complir el pressupost. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que és una obvietat, i creiem sincerament que s'ha de votar.

Si el Grup de Convergència i Unió hagués volgut una solida-

ritat del Parlament en relació amb qualsevol tipus de posicionament —tema valoracions, tema traspassos, el tema que volgués—, hauria hagut de fer-ho explícitament, hauria hagut de fer-ho de forma que comprometés aquesta Cambra en relació amb uns compromisos que volgués establir.

Nosaltres el que voldríem dir amb molta fermesa és que hi va haver aquí un debat fa pocs dies en relació amb les comissions de traspassos i valoracions, amb la voluntat del Parlament de Catalunya d'intentar que aquestes comissions responguessin a l'arc parlamentari avui representat en aquest Parlament, a la voluntat inequívoca —també ho semblava— de voler potenciar el control polític del Parlament en relació amb les comissions de traspassos i valoracions, i tenir, per tant, la perspectiva i la característica tècnica molt emfasitzada en aquestes comissions, i també el nostre Grup va voler fer un conjunt d'observacions, i aquestes observacions les va fer al Parlament i les continuarà fent, i si mai es volgués fer un debat sobre el tema de valoracions, nosaltres diríem el que pensem i el que pensem, com a Grup, com a Grup que té reflexions absolutament autònomes en relació amb aquest tema.

Aquesta Moció a la qual ara, per tant, nosaltres donarem el nostre suport, és una Moció que, ja ho dic, no té més transcendència, és una obligació del Consell Executiu de fer-ho, per tant, no té cap mena de transcendència. Però creiem que aquí tenim un problema, que és el derivat de la mateixa constitució del pressupost de la Generalitat, que, lògicament, és un pressupost equilibrat, com a conseqüència d'uns acords de la Comissió de Valoracions del 25 de febrer; aquests acords no han estat traslladats encara, en un percentatge que convé establir per llei, la qual cosa vol dir que deixa una indefinició en la partida d'ingressos, i això queda per resoldre.

Nosaltres, per acabar, el que sí que voldríem recordar és que la nostra preocupació és que hi hagi una transparència en aquest tema, que hi hagi una claredat en aquest tema, que permeti valorar amb molta seriositat tots els problemes de duplicació de costos que es produeixen, que permeti veure —i això ja ho hem dit—, a nivell de Catalunya i a nivell del conjunt de l'Estat, que el que es produïa al seu moment històric és, per part del Govern de la UCD, una voluntat de no fer front al que volia dir l'Estat de les Autonomies, és a dir, a restringir la despesa corrent situada en el centre, concretament a Madrid, per tant, no voler fer una política de reducció de personal, i que això es compensà amb un plantejament de transferències econòmiques via inversió. És a dir, es produí aquella clàssica política de no voler afrontar en profunditat el que significa l'Estat de les Autonomies en tota la seva dimensió.

Nosaltres no hem dit si estàvem per damunt o estàvem per sota. Nosaltres hem dit que es va fer un tipus de negociació que el que produïa era una duplicació de costos, perquè es mantenia exactament el mateix nivell de centralisme i es feien unes transferències que, en cas que es fessin en el conjunt de l'Estat de les autonomies, podien pressuposar una duplicació de costos molt important, que qualificàvem nosaltres de 250 a 300 000 milions de pessetes.

Aquesta és la nostra posició; creiem que aquí convé una negociació serena, una negociació positiva, una negociació ferma, una negociació que quan es plantegi la valoració a nivell de Catalunya es plantegi correlativament què pot pressuposar de duplicació de costos en el conjunt de l'Estat, i, evidentment, evitar les demagògies sortides del centralisme, les demagògies sortides d'una falsa solidaritat i les demagògies que es puguin fer de qualsevulga de les bandes. Això només és possible amb un plantejament seriós, i nosaltres ja vam dir aquí que si el plantejament no és un plantejament polític, sinó que és un plantejament seriós estem disposats a participar seriosament en la solució d'aquest i d'altres problemes que es puguin plantejar en el terreny autonòmic.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació el text de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu oriental

El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de la Comissaria d'Aigües del Pirineu oriental, que va presentar el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a la defensa de la Moció té la paraula el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan vam presentar aquesta interpel·lació va ser pel motiu que nosaltres hem estat sempre queixosos que la política de traspassos que ha emprès el Consell Executiu no hagi conduït a la totalitat del que convenia que s'hagués traspassat fins a aquest moment. No hem d'oblidar que portem ja tres anys de govern de la Generalitat, i que moltes de les coses encara no són acabades.

Nosaltres pensem que no hi ha cap possibilitat de governar o d'autogovernar-se si no s'aconsegueixen els traspassos, però molt més quan es tracta de competències exclusives. Tenim els nostres dubtes que el Consell Executiu hagi fet tot el que calia per a aconseguir-los, i això en diverses matèries. En algunes d'elles els resultats han estat molt bons, en d'altres no han existit, perquè no s'han materialitzat en res. No podem comprendre aquesta passivitat en matèria de traspassos pendents, i molt més quan es tracta, com he dit ja, d'una competència exclusiva. I després de tres anys convé prendre totes les mesures que en el marc de la Constitució siguin factibles i siguin lícites. I és per això que nosaltres, en el punt primer, en el primer paràgraf de la Moció, demanem que es mantingui el criteri defensat fins ara en la Comissió Mixta de Traspassos, i en el segon que, si un cop acabats els treballs de la Comissió, o acabats els terminis que s'havien fixat per a aquest traspàs, que ens atribueix l'Estatut, no han tingut lloc, que el Consell Executiu plantegi davant el Tribunal Constitucional el corresponent conflicte de competències.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ha presentat esmena a aquesta Moció el Grup Socialista.

En nom del Grup Socialista, té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. El Grup Socialista ha presentat una esmena que creiem que incorpora elements de concreció positius, en la qual s'assenyala que el Consell Executiu encarregui a la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos que mantingui el criteri que ha defensat fins ara en la Comissió Mixta de Traspassos en relació amb les competències de la Generalitat en matèria d'aigües. És important que sigui el Consell Executiu qui ho encarregui a la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, i que aquest Parlament valori la necessitat de continuar amb els criteris que s'han defensat fins ara.

El Grup Socialista, amb això, el que fa és, de forma explícita, defensar aquests criteris, defensar el que nosaltres creiem que diu l'Estatut, sabem que és una negociació difícil perquè hi ha, realment, interessos importants, interessos difícils, i que, poc o molt, estem davant d'un tema, com és el de les aigües, que pot donar lloc a moltes interpretacions, però estem convençuts que la conca del Pirineu oriental, que és al si del territori nacional de Catalunya, que, a més a més, és una conca deficitària, té ple sentit el seu traspàs, de la mateixa manera que nosaltres valorem que es faci en profunditat una política de canvi de les confederacions hidrogràfiques, i que hi pugui haver participacions de les Comunitats Autònomes en el si de les confederacions hidrogràfiques i que es canviï la seva representativitat.

Però el que sí que també voldríem dir és que nosaltres hem presentat una esmena de supressió al segon apartat, quan diu : «Si un cop acabats els treballs de la Comissió Mixta, o esgotats els terminis previstos, el traspàs que ens atribueix l'Estatut no ha tingut encara lloc, el Consell Executiu plantejarà davant el Tribunal Constitucional el corresponent conflicte de competències.» Bé, nosaltres creiem sincerament, i ho dic amb tota cordialitat al Grup d'Esquerra Republicana, que així no es va a una negociació.

Aquí hi ha una voluntat del Parlament de Catalunya de mantenir una lògica, de mantenir uns principis, de mantenir uns criteris, d'exhaurir tot el que són els mecanismes de negociació, de poder demostrar, per totes les vies, que podem tenir raó en aquest tema, perquè creiem que la tenim, de saber perfectament que convé insistir, amb fermesa, i és positiu que, possiblement, el Parlament de Catalunya reforci el criteri mantingut per la Comissió de Traspassos. Però fer l'advertiment : «Escolti, si això no surt, ho portarem al Tribunal Constitucional.» Això, des d'una perspectiva, tant de diplomàcia internacional com de negociació a qualsevol país, no funciona, si no és que estiguem, d'una manera o d'una altra, plantejant-nos un criteri d'una certa impotència apriorística.

Jo quasi vull dir al Grup d'Esquerra Republicana que no tinguin cap mena de dubte que és obvi que si coses que creiem nosaltres que hem de tenir no les tenim, utilitzarem els recursos legals corresponents. Però avisar, en una Moció del Parlament de Catalunya, que en farem ús, en el cas que no es proudeixi aquesta negociació de manera favorable, em sembla que és una obvietat, i que no és positiu des del punt de vista d'iniciar una negociació que ha estat dura fins ara —pel que es veu—, que ha estat plena d'incomprensions, que hi ha uns interessos molt importants en joc, i que és evident que l'hem de plantejar amb la major intel·ligència política, com tota negociació, i no caure en el parany de fer un tipus de plantejament que, poc o molt, en el seu si ja incorpora la temença que això no s'assolirà, i creiem que, evidentment, és negatiu, pel que és el principi de les negociacions polítiques.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Podran intervenir els Grups que no han presentat esmena. En primer lloc, el Grup de Centristes..., que no desitja intervenir. Després, el Grup del Partit Socialista Unificat..., que tampoc no desitja intervenir. I, finalment, el Grup de Convergència i Unió, en nom del qual té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per a expressar l'acord del nostre Grup amb la Moció que presenta l'Esquerra Republicana de Catalunya; acord amb el seu contingut i també amb el fet que aquest Parlament es manifesti sobre aquesta matèria. Perquè, senyores i senyors Diputats, el traspàs en relació amb les competències que, en qualitat d'exclusives i en matèria d'aigües, ens atribueix l'article novè de l'Estatut de Catalunya, el nostre Grup es tem que no va pas per un bon camí. I no pas per falta de voluntat política per la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, sinó per l'actitud que, en aquest àmbit, té el Govern de l'Estat, i que queda prou reflectida en el document que la Subsecretaria del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme ha tramès al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat.

No voldria cansar aquesta Cambra amb la seva lectura, ni ho faré, però sí que crec que cal que en citi, almenys, alguns punts. Un d'ells diu, traduït al català : «L'administració dels recursos hidràulics i del domini públic es realitzarà per organismes de conca o conjunt de conques indivises, a través dels quals s'exerciran les seves competències.» És a dir, les competències, que a Catalunya són exclusives, el Govern de l'Estat vol preveure i prefixar com s'han d'exercir, sense deixar aquesta competència, que correspon a aquest Parlament. Això diuen que s'ha de fer a través d'uns organismes de conca.

En un altre punt, diu que «en els òrgans de govern d'aquests organismes participaran, en tot cas, a més a més de les Administracions de l'Estat i de les Comunitats Autònomes interessades, els usuaris de l'aigua, fins i tot els potencials». Això vol dir predeterminar, vulnerant les competències d'aquest Parlament, com ha de ser l'òrgan de govern dels organismes de conca.

En un altre punt, diu que «un delegat del Govern, nomenat a proposta del Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme, vetllarà per l'acomodació de la gestió hidràulica a les previsions i exigències del pla hidrològic. A tal efecte, podrà exercir el dret de veto sobre aquelles resolucions que incompleixin aquest pla hidrològic o conculquin la legalitat vigent». Per tant, el delegat del Govern de l'Estat tindria el dret de veto.

Un altre punt diu que «les funcions de tots els òrgans citats seran determinats per llei», se suposa que per llei de l'Estat.

Finalment, diu : «Les obres d'ordenació dels recursos hidràulics, mitjançant les quals es regulen els cabals o es capten les aigües superficials o subterrànies per al seu aprofitament posterior, tindran la qualificació legal d'obres d'interès general

i la seva titularitat correspondrà a l'Estat.»

En resum, que els recursos hidràulics, formats per les aigües superficials i subterrànies, serien de domini públic de l'Estat, vulnerant greument les competències exclusives atribuïdes a Catalunya per una llei orgànica, com és l'Estatut d'Autonomia.

Altrament, pel que fa al segon paràgraf, cal dir que l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ja va fer unes declaracions, que la premsa del final de setmana va reflectir, en les quals també manifestava la necessitat de plantejar un conflicte de competències si el traspàs en matèria d'aigües quedava bloquejat per motius dels criteris que, com a principis generals, el Govern de l'Estat ha fet arribar al Departament.

És, senyores i senyors Diputats, per l'existència d'aquests motius i d'aquestes raons que nosaltres votarem favorablement aquesta moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay té la paraula sobre si accepta o no l'esmena proposada.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, aquí ens trobem amb dues esmenes; una primera de modificació, en el paràgraf primer, en la qual demana que quedi redactat que sigui el Consell Executiu que encarregui a la part de la Comissió Mixta de Traspassos, etcètera. Creiem que, en aquest sentit, doncs, hem d'assumir la concreció que ens demana el Grup Socialista; creiem que sí, que és evident que és la Comissió Mixta de Traspassos que ha d'estar encarregada pel Consell Executiu de seguir, de mantenir els criteris que ha defensat fins ara. I creiem que, a més a més, al cap i a la fi, tot això es podrà resoldre bastant millor a partir d'ara, que tots els Grups parlamentaris segurament formaran part, com es va aprovar en aquesta Cambra, d'aquesta Comissió Mixta de Traspassos. Pensem que potser algunes qüestions de malentesos que hi hauria pogut haver, que no ho sé, es puguin resoldre ara amb la participació de tots, i, en aquest aspecte, doncs, pensem que val la pena assumir aquesta esmena.

En canvi, no podem estar, en absolut, d'acord, per motius obvis, amb la supressió de l'apartat segon. Jo voldria dir al Grup Socialista, molt breument i només a tall de justificació de per què no s'accepta, que ja fa tres anys que esperem el traspàs d'aquesta competència exclusiva. Fins ara s'han mantingut uns criteris en la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, i aquests criteris ara demanem, en el primer paràgraf de la moció, que es continuïn mantenint. Si demanem que es continuïn mantenint els criteris als quals faig al·lusió, vol dir que s'ha de continuar amb els mateixos criteris que abans; però és que, abans, aquests criteris, per molt que s'hagin mantingut, pel que sembla, no han donat resultat.

Aleshores, jo no veig quina pot ser la via. Jo comprenc molt bé que quan es va a parlar, a conservar, a negociar, s'hi ha d'anar amb la més bona predisposició, però és que jo dubto que la part no catalana hagi tingut una bona disposició respecte a aquesta qüestió, sigui quin sigui el Govern que hi hagi hagut a Madrid.

Per tant, pensem que cal arribar al final d'aquesta qüestió i, ho he dit ja abans, dins del marc que ens permet la Constitució, i nosaltres exigim i desitgem que aquesta Cambra aprovi que es vagi a un conflicte de competències si, en haver-se esgotat el termini, no s'ha arribat a la conclusió definitiva d'aquest traspàs d'una competència exclusiva.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació el text de la moció. És que el Grup Socialista desitja que es votin separadament els dos paràgrafs? *(Pausa.)* D'acord.

Aleshores, passem a votació el primer paràgraf, que queda redactat, doncs, tal com indicava l'esmena socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer paràgraf de la moció ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem, ara, a votació el segon paràgraf.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon paràgraf ha quedat aprovat per 40 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils a conseqüència de la batalla de l'Ebre

Passem ara a la darrera de les mocions d'aquesta sessió. La moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils a conseqüència de la batalla de l'Ebre, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar la moció, té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Amb la substanciació de la interpel·lació que vam presentar a la darrera sessió, el Consell Executiu va afirmar que havia demanat informació a organismes de l'Estat, a les Forces Armades, per a saber de l'existència, en el nostre territori, de projectils provinents de la Guerra Civil. Però sembla ser que la informació que va rebre el Consell Executiu no era suficient o, en tot cas, era pràcticament inexistent.

Aleshores, el primer paràgraf d'aquesta moció nostra pretén que es recaptin —i per això es demana ja al Consell Executiu, formalment, que ho faci— aquestes informacions a les autoritats de l'Estat, per tal que pugui establir amb fonament, amb coneixement de causa, quines són, en el nostre territori, les zones de màxim perill.

El segon paràgraf va una mica més enllà : És demanar a les autoritats corresponents, que naturalment seran les de l'Estat, que procedeixin a la detecció d'aquests projectils i a explosionar-los. Creiem que és perfectament justa aquesta pretensió, i per això la presentem en forma de moció.

El tercer paràgraf és una qüestió que afecta la seguretat de la gent que pugui circular per determinats territoris, principalment per aquells que van ser escenari de la batalla de l'Ebre. I nosaltres pretenem, volem, demanem, al Govern de la Generalitat que en les vies d'accés principals i secundàries d'aquestes zones on hi ha la possibilitat que hi hagi explosius

sense haver explosionat, que s'hi instal·lin rètols il·lustradors del perill que pot significar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta moció han estat presentades esmenes pel Grup parlamentari de Convergència i Unió i pel Grup parlamentari Socialista. Per a defensar l'esmena del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Higini Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres començarem per dir que coincidim amb la preocupació del Grup d'Esquerra Republicana sobre els efectes d'aquests projectils abandonats i que, periòdicament, afortunadament amb una progressió lenta, van explosionant, creant accidents i creant estats d'alarma naturals. Hem presentat un conjunt d'esmenes, dues esmenes de modificació, perquè, tot i compartir els mateixos criteris i aquesta mateixa preocupació que manifestava el Diputat senyor Alberty Alay, creiem que en el primer punt, per exemple, esmentar la perillositat de les zones on podent explosionar aquests projectils significa crear un grau de perillositat. Ens sembla que això potser podria provocar una alarma, fins i tot desmesurada, potser també innecessària. Venint a dir el mateix amb la nostra esmena, és a dir, fent els mateixos treballs adients per a buscar la forma de solució, no crearíem aquest alarmisme ni aquest escalonat de grau de perillositat que podrien conduir aquestes zones. Per això presentem una esmena de modificació que «fins al nostre territori, poden contenir projectils de la Guerra Civil».

Quant al segon paràgraf, estem plenament d'acord en la seva redacció, i, per tant, no l'esmenem.

I en el tercer paràgraf esmenem també en forma de modificació la part final del contingut de la Moció d'Esquerra Republicana, en el sentit que determinar aquí, en el Parlament de Catalunya, l'única forma de cautela, o de solució, o de precaució d'aquestes zones de perillositat a través dels rètols a les vies públiques primàries, secundàries, etc., ens sembla potser que, en primer lloc, també crearia un alarmisme avui difícil de preveure i de calcular sobre les conseqüències que tindria en aquestes zones afectades, conseqüències per als habitants d'aquestes mateixes zones, conseqüències per al turisme, conseqüències per a les relacions comercials, etc., i ens sembla més oportú dir, un cop «poden ser les que foren escenari de la batalla de l'Ebre», «el Consell Executiu prengui les mesures més adients per a evitar accidents derivats de la possible existència de projectils». Queda implícit que la fórmula que preveu el Grup d'Esquerra Republicana pot ser un d'aquests elements, però fruit d'estudis més acurats, d'anàlisis més aprofundides, poden buscar-se també altres fórmules de precaució que no creessin un hipotètic, un previsible estat d'alarmisme, que podria ser contraproduent per al sentit propi de la Moció.

És per aquest motiu que nosaltres presentem aquestes dues esmenes.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, nosaltres dels tres punts de la Moció, pel que fa referència al primer punt, el trobem correcte. Crec que la Moció del Partit Socialista potser afina una mica més el primer paràgraf, quan parla : «es poden considerar més perilloses per causa de l'existència de projectils de la Guerra Civil», i el Partit Socialista diu : «... del nostre territori, poden contenir projectils de la Guerra Civil.», em sembla que és una Moció assumible per a tothom.

El segon. En això també voldríem dir nosaltres que on es va desenvolupar la Guerra Civil va ser principalment on es féu la batalla de l'Ebre, però que després tota la zona del Prioritat —en certa manera aquesta Moció ha nascut per unes queixes d'uns alcaldes que havien sentit que esclataren bombes durant l'últim foc tan fort que hi va haver al Priorat—, allí no hi va haver guerra pràcticament, però sí que hi va haver l'abandó, la retirada de molt de material. Detectar tot aquest material és molt difícil. Les bombes que no van explotar són en una profunditat que no permet que siguin detectades, atès que el detector de metalls arriba, màxim, a quaranta o cinquanta centímetres. Tot això fa que calgui, en certa manera, un estudi molt aprofundit de tot, que no és aquest el tema. El tema és evitar, en certa manera, que es vagin produint aquests fets.

Llavors el tercer punt de la Moció, que diu : «En les zones de màxim perill, com poden ser les que foren escenari de la batalla de l'Ebre, el Govern de la Generalitat col·loqui en les vies d'accés principals i secundàries un rètol il·lustrador del perill que poden suposar.» Això ens alarma molt perquè pot passar, principalment en pobles de la Ribera i del Priorat, ara que s'ha promogut turísticament la ruta del vi, que al costat del cartell de la ruta del vi —deixin-me vostès que exageri una mica la nota— es digui «hi ha bombes». Creiem que no és aquest el camí per a fer-ho, que s'ha d'anar amb molta cura amb els ajuntaments afectats, i per això nosaltres proposem que en aquelles zones en les quals el perill pogués ser significatiu per a les activitats que s'hi desenvolupen, el Govern de la Generalitat instal·li rètols indicatius del perill que poden suposar. La qual cosa vol dir que en el cas de riuades, en el cas que maquinària pesant obri camins per la muntanya, etcètera, la Generalitat tingui cura de posar aquests rètols allà on cregui que pot existir aquest perill.

Moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Poden, ara, intervenir els Grups no esmenants. En primer lloc el Grup de Centristes, que no desitja intervenir. Després el Grup del Partit Socialista Unificat, que tampoc no desitja intervenir.

Per tant, ara, el senyor Alay té la paraula per a indicar si accepta totalment o parcialment les esmenes presentades.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, parcialment. En fi, l'esmena número 2, socialista, creiem que és important perquè diu : «Que el Consell Executiu recapti les informacions... del nostre territori, podent contenir projectils de la Guerra Civil», en lloc de «per causa de l'existència de projectils de la Guerra Civil.»

Pel que fa també a l'esmena número 2, socialista, demanaríem que s'afegís al final : «... i prengui les mesures més adients per a evitar accidents derivats de la possible existència de projectils.» Però he observat que hi ha una certa inquietud en el sentit que veure rètols pugui suposar una alarma per a la població o per a gent que vagi en aquella població. I si es fa des de la Generalitat, que es pren la decisió, evidentment, això es podria produir en no haver-hi cap mena de control per ningú de les zones afectades. Aleshores demanaria —si és possible,

senyor President— que en el tercer paràgraf, on diu : «... el Govern de la Generalitat col·loqui en les vies d'accés principals...», digués : «... el Govern de la Generalitat col·loqui, prèvia consulta als ajuntaments, en les vies d'accés principals i secundàries...», amb la qual cosa ja intervenen els ajuntaments, que són qui poden estar més interessats a evitar una situació de pànic o d'alarma en aquella zona.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, el primer paràgraf, com quedaria?

El Sr. ALAY : El primer paràgraf quedaria : «Que el Consell Executiu recapti les informacions pertinents a les autoritats de l'Estat per tal d'establir quines zones del nostre territori poden contenir projectils de la Guerra Civil.»

El segon paràgraf queda exactament igual.

I el tercer : «Que en les zones de màxim perill, com poden ser les que foren escenari de la guerra de l'Ebre, el Govern de la Generalitat col·loqui, prèvia consulta als ajuntaments, en les vies d'accés principals i secundàries un rètol il·lustrador del perill que poden suposar i prengui les mesures més adients per a evitar accidents derivats de la possible existència de projectils.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, ha quedat clar per a tothom, doncs, com quedaria redactada la Moció que es passa a votació.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algú desitja que es passin a votació els punts separadament, o es pot votar conjuntament? *(Pausa.)* Passem, doncs, a votació el text de la Moció amb les modificacions que ha indicat el senyor Alay.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text de la Moció ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Preguntes amb resposta oral

Passem, ara, al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Voldria indicar a les senyores i els senyors Diputats que de la llista que havia estat distribuïda cal eliminar la tercera de les preguntes que formulava el senyor Alay al Consell Executiu, que ha quedat retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre un decret que fixa els serveis mínims a residències sanitàries, hospitals i clíniques

Passem, doncs, a la primera pregunta de la llista que formula el Diputat no adscrit, senyor Celestino Sánchez, al Consell Executiu sobre un decret que fixa els serveis mínims a residències sanitàries, hospitals i clíniques.

El senyor Celestino Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ : Señor President, señoras y señores Diputados, el motivo de la pregunta al Consell Executiu viene por una preocupación que, la verdad, me gustaría que en el futuro pudieran tener partidos de la derecha. ¿Y por qué lo digo? Porque con el Decreto que el Consell Executiu de la Generalitat hace, recorta las libertades de los trabajadores reconocidas por la Constitución, y a ver si este Consell Executiu hace alguna cosa que pare los pies a lo que en estos momentos está haciendo la patronal en Cataluña y en España : la realidad de 2 600 000 parados en España.

El 17 de febrero de este año, el Consell Executiu hizo un Decreto ante una realidad concreta : los trabajadores de la limpieza de Tarragona querían ir a la huelga por su convenio, y, por lo visto, el Consell Executiu era de la opinión que los trabajadores no podían realizar esta huelga. Y el mejor método que por lo visto encontró fue hacer un decreto que imposibilitaba en la práctica el ejercicio de este derecho constitucional por parte de los trabajadores. ¿Y de qué manera? Utilizando dos métodos. El primero de ellos poniendo unos mínimos por parte de los trabajadores para que tuvieran que cubrir estos servicios. Estos mínimos eran el 50% de los trabajos, pero también con otra cuestión que, para nosotros, tiene incluso mayor importancia, que es que si los trabajadores no cumplían este Decreto, automáticamente era motivo de despido procedente. El Consell Executiu se arroga una atribución directa y concreta. Dice : si el trabajador no lo cumple, debe ir a la calle, debe ser despedido.

Este Decreto tiene estas dos características fundamentales. Este Decreto tiene una especificidad propia : los trabajadores de la limpieza de Tarragona. Hay que decir que el objetivo de este Decreto ha sido cumplido : los trabajadores de la limpieza de Tarragona no pudieron ir a la huelga. Por lo tanto, hay que felicitar al Consell Executiu porque ha conseguido el objetivo que se propuso. Por lo tanto este problema ya está resuelto. Lo que a nosotros nos preocupa, y por eso era motivo de la pregunta, es si de aquí más adelante el Consell Executiu va a seguir haciendo lo mismo; si el Consell Executiu va a seguir haciendo decretos que limiten el derecho de huelga de los trabajadores.

Por ello preguntábamos al Consell Executiu qué elementos han incidido para la aprobación de un decreto de la Generalitat que limita el derecho de huelga, reconocido por la Constitución, a los trabajadores de la limpieza de Tarragona.

Muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados; muchas gracias, señor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, passo a contestar la pregunta que m'adreça el Diputat senyor Celestí Sánchez, no sense abans admirar l'anàlisi política per la qual descobreix que hi ha dos milions d'aturats a Espanya.

D'altra part, també és veritat, el Decret de mínims s'ha complert, i el Consell Executiu pensa continuar en aquesta línia perquè creu que és la seva obligació, tal com intentaré fer veure ara en respondre la pregunta que vostè m'ha fet.

Efectivament, davant la vaga de durada indefinida anunciada pel personal de les empreses afectades pel conveni col·lectiu de neteja d'edificis i locals de la província de Tarragona, l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social i el Conseller que els respon van proposar al Consell Executiu un decret que garantís els serveis essencials de neteja als centres sanitaris de la província de Tarragona.

No creiem que pugui qüestionar-se que el manteniment de

la higiene bàsica és necessari en qualsevol lloc habitat, però en els hospitals i centres sanitaris és imprescindible, per tal com es tracta d'un medi ambient propici per a la circulació de gèrmens patogènics que poden ser agents causants de noves malalties, tenint en compte que els pacients, per la seva situació patològica, veuen disminuïdes les seves defenses immunològiques normals. La manca d'higiene, doncs, agreujaria aquesta situació, augmentant el risc d'adquisició d'infeccions i ocasionant un perill per a la vida i la salut dels pacients.

Cal tenir en compte, així mateix, que la neteja en un centre sanitari és un element fonamental, no només per als pacients, sinó també per a la protecció de la salut dels visitants i del personal sanitari, pels mateixos motius exposats anteriorment : que es tracta d'un medi ambient particularment propici a la circulació de gèrmens patogènics.

Tenint en compte el que s'ha raonat, és indubtable que els serveis que presten els centres sanitaris formen part dels indispensables per a la comunitat, fet que dóna lloc que aquests serveis quedin integrats dins d'aquells que es denominen «serveis de reconeguda i inajornable necessitat», donat que no admeten cap dilació en la seva prestació.

Com molt bé sap l'Il·lustre senyor Diputat, l'article 28 de la Constitució, inclòs dintre del Capítol II d'aquesta, i, en concret, en la Secció primera, «Dels drets fonamentals i de les llibertats públiques», reconeix als treballadors el dret a la vaga per a la defensa dels seus interessos en l'apartat segon d'aquest article. No obstant això, en el mateix apartat s'estableix que la llei que reguli l'exercici d'aquest dret establirà les garanties necessàries per a assegurar el manteniment dels serveis essencials de la comunitat, i encara que aquesta llei no s'hagi promulgat, sí que el Tribunal Constitucional ha tingut l'oportunitat d'interpretar i de delimitar l'abast d'aquest dret en les sentències del 8 d'abril i del 5 de novembre del 81, sentències aquestes que, juntament amb els articles 28.2 i 43 de la Constitució espanyola, article 10.2 del Reial Decret-Llei 17 del 1977, del 4 de març, i de l'article 11.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, constitueixen els fonaments jurídics del dret esmentat.

El fonament XVIII[è] de la sentència del Tribunal Constitucional, del 8 d'abril del 81, referent al dret de vaga, va assenyalar que l'article 28 de la Constitució és molt clar en el sentit que la llei ha d'establir les garanties necessàries per a assegurar, en cas de vaga, el manteniment dels serveis essencials de la comunitat, assenyalant també que l'article 37 del mateix text constitucional, quan al·ludeix el dret d'adoptar mesures de conflicte col·lectiu, parla de les garanties necessàries per a assegurar el funcionament dels serveis essencials de la comunitat.

Segons el Tribunal, aquests preceptes signifiquen que el dret dels treballadors a defensar els seus interessos mitjançant la utilització d'instruments de pressió en el procés de producció de béns i de serveis cedeix en allò que ocasiona o pot ocasionar un mal més greu que el que els vaguistes experimentarien si la seva reivindicació o pretensió no tingués èxit.

Ens diu el Tribunal que això passa així quan s'impedeix o s'obstaculitza greument el funcionament del que la Constitució anomena «serveis essencials de la comunitat», afirmant que, en la mesura en què la destinatària i acreedora de tals serveis és la comunitat sencera, i els serveis són, al mateix temps, essencials per a ella, la vaga no pot imposar el sacrifici dels interessos dels destinataris dels serveis essencials. El Tribunal, rotundament, assenyala que el dret de la comunitat a aquestes prestacions vitals és prioritari respecte al dret de vaga, i que el límit d'aquest últim dret té plena justificació, i que, pel fet d'establir-se aquest límit, no es viola el contingut essencial del dret de la vaga.

En virtut d'aquestes consideracions i d'altres, contingudes en la resta dels fonaments jurídics de l'esmentada sentència, el Tribunal va establir que l'article 10, paràgraf segon, del Reial Decret-Llei 17/1977 —Reial Decret-Llei que, juntament amb la doctrina constitucional, com ja s'ha dit, constitueixen els fonaments jurídics del Decret del Consell Executiu sobre el qual s'interpel·la—, és constitucional. Aquest precepte estableix que, quan la vaga es declari en empreses encarregades de la prestació de qualsevol gènere de serveis públics o de reconeguda o inajornable necessitat, i hi concorrin circumstàncies d'especial gravetat, l'autoritat governativa podrà acordar les mesures necessàries per a assegurar el funcionament dels serveis.

Assenyala el Tribunal que la decisió sobre l'adopció de les garanties de funcionament dels serveis no pot posar-se en mans de cap de les parts implicades, sinó que s'ha de sotmetre a una tercera part imparcial. D'aquesta manera —diu el Tribunal—, atribuir a l'autoritat governativa la potestat per a establir les mesures necessàries per a assegurar el funcionament dels serveis mínims no és inconstitucional, en la mesura que això entra plenament en les previsions de l'article 88.2 de la Constitució, i que, a més, és la manera més lògica de complir el precepte constitucional.

Aquesta doctrina va quedar refermada amb la sentència del mateix Tribunal, del 5 de novembre del 81, que tracta, precisament, sobre els serveis essencials en situacions de vaga i competència per a establir aquests serveis. En el seu fonament jurídic IV[t], refermant l'expressat en la sentència del 8 d'abril del 81, abans referenciada, s'estableix que el dret de vaga pot ser objecte de restriccions quan es tracti de serveis essencials, ja que, si no es restringia, podria causar greus perjudicis a la col·lectivitat. Assenyala, també, que l'article 10.2 del Reial Decret-Llei 17/1977, tal com va ser entès en aquella sentència, posa en mans del poder públic uns mitjans que han d'estar dirigits a garantir els serveis que són essencials a la comunitat, i que la continuïtat del servei ha de quedar assegurada en aquest sector, «de forma», diu expressament el Tribunal, «que la vaga no pot ser total, i el servei ha de quedar assegurat ».

Precisament, aquesta última sentència va ser la que va establir que la Generalitat de Catalunya —i, per tant, el Consell Executiu, com a òrgan de Govern d'aquesta— és competent per a establir els serveis mínims autoritzats en l'article 10.2 del Reial Decret-Llei 17/1977, i de l'article 28.2 de la Constitució.

De tot el que s'ha raonat fins aquí, es desprèn, sens dubte, que el Decret del Consell Executiu que esmenta l'interpel·lant és ajustat a l'ordenament jurídic vigent i a la doctrina constitucional, donat que el Consell Executiu de la Generalitat va exercir una facultat que li ha estat reconeguda pel Tribunal Constitucional, i que és indiscutible la necessitat de fixar uns serveis de neteja en hospitals i establiments sanitaris, precisament, en virtut que —com diu l'exposició de motius de l'esmentat Decret— l'exercici del legítim dret de vaga, en aquest

cas, no pot comportar el risc per a la salut i la vida dels malalts, donat que aquest és el primer entre els drets fonamentals de la persona, i, per tant, l'entenem, absolutament prioritari al dret de vaga, dret que —com també va assenyalar la sentència del Tribunal Suprem, Sala Tercera, de l'11 de juliol del 80— no es pot considerar absolut i il·limitat, perquè és una coordenada contemplació dels articles 10.1 i 20.4 del text constitucional, i porta a la conclusió que els drets fonamentals i les llibertats públiques tenen els seus límits en els drets reconeguts dels altres, en el Títol I, i en les lleis que el desenvolupen.

La pregunta, en estimar que el Decret del Consell Executiu buida de contingut el dret de vaga, el que, en definitiva, pretén, és proclamar que el dret a la vaga té un caràcter absolut, la qual cosa s'ha de rebutjar per absurda, perquè això ens portaria que l'exercici d'aquest dret impediria l'exercici, pels altres ciutadans, dels restants drets fonamentals que la Constitució reconeix i garanteix.

Malgrat tot el que s'ha dit, i que refermem, respecte que el dret a la vida i a la salut són prioritaris al dret de vaga, el Decret que garanteix els serveis assistencials és absolutament respectuós —en la mesura del que és possible— amb el dret de vaga dels treballadors. En efecte, d'una banda, decreta el servei normal en residències sanitàries, hospitals i clíniques, amb l'enteniment que, en les seves instal·lacions, per raó dels malalts ingressats, les condicions higièniques han de ser les normals. En canvi, en els ambulatoris i consultes externes, centres en què la durada de permanència dels malalts és escassa, el percentatge de serveis es redueix al 50%.

D'altra banda, l'article segon del Decret estableix que, una vegada escoltat el comitè de vaga, les empreses determinaran, d'acord amb la junta facultativa, i, en el seu defecte, amb la direcció de cada centre sanitari, només el personal estrictament necessari per a assegurar la prestació dels serveis, amb la qual cosa, evidentment, s'està posant de manifest la voluntat de respectar, com ja hem dit, en la mesura del possible, el dret a la vaga dels treballadors afectats.

Pel que es refereix a l'article tercer del Decret, que l'interpel·lant considera un gravíssim antecedent de prejutjar la procedència de possibles acomiadaments, cal assenyalar que aquest article únicament informa els vaguistes de les conseqüències d'una possible conducta antijurídica, cosa que, de cap manera, implica impedir la competència exclusiva dels òrgans de jurisdicció laborals, com pretén l'interpel·lant, havent de ressaltar que l'abast del que es diu en l'esmentat article tercer ve delimitat perfectament en l'article quart, que estableix que els articles anteriors no significaran cap mena de limitació dels drets que la normativa reguladora de la vaga reconeix al personal, en aquesta situació, ni tampoc pel que fa a la tramitació i als efectes de les peticions que les motivin.

A l'ultim, cal dir que, com coneix perfectament l'Il·lustre Diputat interpel·lant, el Decret de serveis mínims del Consell Executiu ha estat impugnat per la central sindical Comissions Obreres davant tribunals contenciosos-administratius, per la qual cosa, en definitiva, seran els tribunals de justicia els que, al seu dia, decidiran sobre si el repetit Decret és, com creiem, ajustat a tot l'ordenament jurídic vigent.

Aquest és el fonament de dret que un servidor ha volgut donar a la pregunta del Diputat que ha preguntat, però, sobretot, amb un objecte fonamental, que és coordinar el dret que té tot ciutadà a la seva salut, i especialment en el moment en què aquesta persona pugui estar malalta, amb el dret de vaga dels treballadors.

Creiem que l'ordenament jurídic dóna al Consell Executiu prou facultats com perquè això sigui així, i que, de cap manera, no es pot entendre això com una delimitació del dret de vaga, el qual, al meu entendre, seria una simplificació del problema, l'abast del qual he intentat exposar a través d'aquesta exposició.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat preguntant té la paraula per a replicar o repreguntar.

El Sr. SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Des de l'escó mateix; vostè ho ha dit, senyor Rigol. En los hospitales no hay huelga, y en el resto, el 50%. Si eso no es limitación, que venga Dios y lo vea.

El segundo tema que usted ha planteado. Mire, ¿por qué no hace un decreto que ayude a que las partes implicadas se pongan de acuerdo, que es lo que debería haber hecho la Conselleria?

La otra cuestión es que yo creo que, si este Decreto es congruente con la legalidad vigente, una constatación de este Diputado es que, seguramente, esta legalidad vigente habrá que cambiarla algun día.

Y, por último, que me preocupa que la Conselleria de Trabajo juegue el papel, fundamentalmente, de la Conselleria de Gobernación, que es impedir que los trabajadores ejerzan un derecho que tienen por la Constitución.

Y nada más.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller de Treball té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Des de l'escó, senyor President, moltes gràcies. El suggeriment que em fa el senyor Diputat, que fem un decret perquè les parts es posin d'acord en aquests temes, em sembla que és d'una certa absurditat. Seria com fer un decret dient que els microbis no infectin la salut dels pacients en un hospital, quan s'està en vaga; no sé si se n'adona, d'això, senyor Diputat. Nosaltres hem d'instar i hem de fer decrets sobre coses perquè es compleixin, no per a recomanar-les.

D'altra part, li hagi de dir que, evidentment, en els llocs on la salut de les persones és en perill, el dret de vaga s'ha de conjuminar, perquè és prioritària la salut de les persones, és prioritària, i això també és una responsabilitat de vostè, senyor Diputat, de defensar que la salut de les persones és prioritària al dret de vaga. El dret de vaga no és absolut, el dret a la salut de les persones sí que ho és, i espero que vostè també ho defensi, i que, per tant, comprengui i entengui quina ha estat l'actitud del Consell Executiu en fer el Decret de mínims.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu
sobre què ha fet davant les manifestacions
de l'E. Sr. Governador Civil de Tarragona
en la seva presa de possessió.

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Subirà, del

Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre què ha fet el dit Consell davant les manifestacions de l'Excel·lentíssim senyor Governador Civil de Tarragona en la seva presa de possessió.

El senyor Subirà té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 17 de desembre de l'any 82, prenia possessió el nou Governador Civil de Tarragona, en una convocatòria que ell defineix com a «Presentación solemne y restringida», en la qual hi havia la Junta de Seguretat Ciutadana, la Comissió provincial de Govern, els Diputats i Senadors de les Corts Generals de la circumscripció de les comarques tarragonines, i els funcionaris del Govern. I va dir que aquest convit, restrictiu, a aquests polítics, era perquè «éstos son los genuinos representantes de la soberanía popular ».

Pensem que aquesta afirmació és, com a mínim, un menyspreu als altres representants electes, com són els de consistoris, els de la Diputació provincial, i els Diputats del Parlament de Catalunya per la circumscripció, que no hi van ser convidats. I aquest menyspreu fa que aquí, en aquest Parlament, vulguem deixar constància de la nostra protesta, i preguntem al Consell Executiu de la Generalitat què ha fet, si és que coneixia aquestes manifestacions del senyor Valero en la seva presa de possessió com a Governador Civil de Tarragona.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament he llegit les declaracions del senyor Valero en el *Diario Español* de Tarragona, en el qual va parlar de la sobirania popular. Això no obstant, per ser exactes, hauria de dir que hi ha una frase en la qual diu que havia convidat els representants de la sobirania de la província a les Corts Generals, que, efectivament, són els Diputats i Senadors a les Corts Generals. Això no obstant, les seves declaracions, les invitacions a aquest acte demostren una concepció basada, efectivament, en la província i en l'Estat, amb una ignorància total del que és la Comunitat Autònoma i, en aquest cas, Catalunya. Això em sembla que és un fet evident.

El que va fer el Consell Executiu de la Generalitat va ser, doncs, a través del Conseller que els parla, posar-se en contacte amb el Delegat del Govern, el senyor Martí Jusmet —quan el senyor Martí Jusmet va prendre possessió del càrrec— i expressar-li la preocupació per aquest fet. Aleshores, l'explicació que hem rebut del Delegat del Govern és que —i em sembla que això és exacte— les normes usuals del protocol fan que, en l'acte de possessió d'un càrrec, sigui el càrrec sortint el qui convida les personalitats que hi han d'assistir i, per tant, és l'antic Governador Civil de Tarragona —sembla ser, segons explicacions del senyor Martí Jusmet— el qui va fer les invitacions. De tota manera, lògicament el càrrec entrant té coneixement d'aquestes invitacions i de qui assistirà a l'acte. Suposem que, en l'ànim de corregir aquests errors, sobre els criteris d'invitació de personalitats en un acte de presa de possessió, el nou Governador, el Governador actual de la província de Tarragona, va convidar tota mena d'autoritats, totes les autoritats parlamentàries —i, aquest cop, parlamentàries del Parlament de Catalunya, també—, executives, judicials, d'àmbit local i provincial, les esferes militars i eclesiàstiques a una recepció que es va celebrar pocs dies després, és a dir, la presa de possessió va ser el 17 de desembre, i aquesta recepció més general —a la qual van assistir, o van ser convidats, almenys, els parlamentaris al Parlament de Catalunya— va tenir lloc el 7 de gener, amb un ànim clar de correcció del que es podria interpretar com un error en les invitacions del dia 17 de desembre.

Aquests són els contactes que ha mantingut el Consell Executiu, i aquesta és la resposta a la pregunta concreta del senyor Subirà.

Això no obstant, la pregunta que planteja el senyor Subirà va molt més enllà d'un fet de protocol, de si s'invita aquests o els altres, de si es corregeix amb una nova invitació. La pregunta del senyor Subirà, per a mi, planteja tot el tema de l'Administració perifèrica de l'Estat. Jo, ahir, hi vaig fer al·lusió —i potser, a algun Diputat, li va semblar que m'allunyava del tema concret—, en la resposta a la interpel·lació del senyor Alay, del mateix Grup que el senyor Subirà, sobre la protecció civil. És a dir, tenim molt plantejat, avui dia, en el tema del desenvolupament autonòmic, dos grans temes : la funció dels governadors civils i la funció de les Diputacions. Quant a la funció de les Diputacions, no és aquest el moment d'entrar-hi, aquest Parlament ja va intentar buidar-les de contingut, hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional, però el fet és que les Diputacions estan presents i les Diputacions actuen. Però, a més a més, hi ha els governadors civils que em sembla que ells mateixos no saben exactament quina és la seva funció; les seves funcions, les seves competències no s'han adaptat a la nova situació política que hi ha a l'Estat espanyol. Jo deia ahir que el senyor Guerra, en declaracions, el senyor Barrionuevo i el senyor Martí Jusmet han dit que s'havia de fer un replantejament de l'Administració perifèrica de l'Estat, i jo crec que, efectivament, s'ha de fer; els governadors civils, què tenen? ¿Funcions d'ordre públic, i, a més, de coordinació de les delegacions ministerials que hi ha a la seva província? Doncs bé, que això es digui. Però ens trobem constantment amb uns governadors civils que, en certs actes, diuen que són la màxima autoritat de la província i que, per tant, plantegen constantment uns problemes greus de protocol, o bé que van a Valls i prometen que hi haurà mossos d'esquadra a Valls, dient que, evidentment, no és ben bé de la seva competència, però que ells, com a màxima autoritat de la província, prometen que hi haurà mossos d'esquadra a Valls : una sèrie d'interferències entre les diverses administracions, amb inauguracions d'escoles que són de la Generalitat i a les quals es presenta el governador civil. Tot això, jo no crec que sigui culpa únicament i exclusivament del governador civil, però sí que és culpa d'una confusió molt gran en l'Administració perifèrica de l'Estat.

Jo crec que, a més a més, els qui entren de nou en aquests càrrecs, amb un Estat o amb una Administració central que vol ser forta i que vol marcar la seva presència a tot arreu, se senten impulsats a tornar a agafar una autoritat que, en els últims temps de l'Administració anterior, havien anat perdent, i que hi ha un impuls humà d'afirmar la seva presència, que fa que assistim a una mena de ressorgiment de l'autoritat o de les

prerrogatives que s'atribueixen a si mateixos els governadors civils. Aleshores, jo crec que és urgent de regular aquest tema de l'Administració perifèrica de l'Estat.

Hi ha hagut, últimament, una sèrie de plantejaments sobre aquests temes. Jo voldria recordar aquí unes declaracions de l'Alcalde de Girona —que, al mateix temps, és President de la Federació de Municipis—, dient que, al seu entendre, sobraven les Diputacions i els Governs civils. Hi ha hagut unes declaracions de l'Ex-president de la Generalitat, el Molt Honorable senyor Josep Tarradellas, dient, també, que un dels grans temes que tenia l'autonomia era que no hi podria haver un desenvolupament autonòmic fins que no s'arreglés aquest tema de les Diputacions i dels governadors civils i que sobraven els presidents de les Diputacions i els governadors civils. I jo crec que aquest és un gran tema que està plantejat a l'autonomia.

Evidentment, no podem ignorar el que diu la Constitució, i el Conseller de Governació aquí no pot dir que coincideix exactament amb això, encara que políticament sí que hi coincideixo. Però el Conseller de Governació s'ha de moure dins del que marca la Constitució i dins del que marca l'Estatut. I sí que vull dir que procedir a un buidat de competències de les Diputacions és un tema que encara s'ha de tornar a plantejar, i hem de tornar a plantejar. I definir i limitar exactament les competències i les actuacions dels governadors civils també és un gran tema, un dels grans temes polítics pendents en el desenvolupament autonòmic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Subirà desitja replicar o repreguntar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA : Sí, moltes gràcies, senyor President. És evident que no es tracta de jutjar aquí el senyor Valero en les seves verbalitzacions —n'ha fet moltes i bastant desafortunades. Aquesta mateixa justificació que va fer en el segon acte, quan diu que el primer acte era una presentació solemne i restringida, i a la qual diu que han estat convidats aquests —i, en aquest sentit, els polítics, perquè són els vertaders representants de la sobirania popular—, això encara dóna més importància a aquesta omissió possible d'un funcionariat residual, com si diguéssim, d'un altre partit polític que podia quedar en la qüestió d'organització protocol·lària. Però no és cert, perquè nosaltres, com a Diputats de zona, en la presa de possessió d'aquest anterior Governador civil d'UCD, en el canvi de Governador amb presència del senyor Robert Graupera, el senyor Lorente Mancilla havia pres possessió —i també hi havia el Ministre Rosón— amb tots els parlamentaris convidats, l'Alcalde de Tarragona, Alcalde de Reus, presidents de Diputacions, Governador militar, que no van estar convidats a aquesta primera «solemne i restringida presentació».

També sabem altres verbalitzacions, com que, en la primera visita oficial que va fer a la ciutat de Reus, es va produir un debat sobre la forma com havia de fer-se aquesta visita, que era imposada per aquest senyor Governador amb un dinar amb tots els alcaldes, pagant l'Alcalde de Reus, i era el debat que es va qüestionar, a conseqüència de les discrepàncies que hi havia sobre aquest sistema, mandatari d'organitzar una visita a una ciutat; va dir que no tenia expressa importància, perquè això era una «algarada parvularia», un debat d'una permanent. Sabem d'altres declaracions d'ell i, en aquest sentit, no és això un judici a un home que s'excedeix, sinó al criteri que mereixen aquesta omissió i menyspreu a tots els càrrecs electes que hi havia en la província en aquell moment, el qual crec que queda, d'aquesta manera, com a mínim, denunciat, i, per això, demanava si les màximes autoritats de l'Executiu d'aquest país poden o volen fer alguna cosa en casos d'excessos que no són, evidentment, els errors que pugui cometre un senyor, apassionadament o per desconeixement de la seva mateixa destinació en el càrrec —com podien ser les declaracions que va fer a Ascó quan li van parlar del Pla d'Emergència, que va dir : «sí, sí, colaboraremos cuando el Gobierno los envíe», quan sabia que, aquest Pla d'Ascó, l'havia de fer ell, etcètera. No parlo d'aquestes mancances sinó del fet que un governador civil pugui venir i pugui dir-nos això, que aquests són els vertaders representants de la sobirania popular, i els altres no hi són, aquí —i ell n'era conscient i, a més a més, ho sancionava, al cap de quinze dies, amb les altres declaracions.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller no desitja afegir res més.

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat dels equips de mestres

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que havia de formular la Diputada senyora Teresa Calzada al Consell Executiu sobre la continuïtat dels equips de mestres. En substitució de la senyora Calzada, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : Molt breument, per dir que, donat que és una pregunta sobre el tema dels equips de mestres, i, en concret, els d'una escola, la del Torrent d'en Melis, i en una entrevista de tots els Grups parlamentaris amb el Conseller s'ha arribat a un acord provisional, retirem la pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les escoles Icària i Joanot Alisanda, del CEPEPC

Passem, doncs, a la pregunta següent, que també havia de formular la Diputada senyora Calzada al Consell Executiu, sobre la situació de les escoles Icària i Joanot Alisanda, del CEPEPC. També té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, també en aquest cas s'ha arribat a un acord entre les dues escoles, la Conselleria i l'Ajuntament —la qual cosa ens plau, és un acord que ens sembla que pot ser vàlid fins que s'aprovi la Llei que està en tràmit en el Parlament— i per això retirem la pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la Pregunta al Consell Executiu sobre la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà, que formularà el Diputat senyor Ribó, del Grup

parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, en aquest cas, el senyor Conseller ha donat una resposta per escrit al senyor Lluís Medir, sobre un tema molt similar, si més no per a la part nord d'aquesta línia, i considerem que els altres aspectes no són directament competència del Consell Executiu de la Generalitat i, per això, retirem la pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ribó.

Pregunta al Consell Executiu sobre la provisió de cinc places per a la Secretaria General de la Presidència

Bé, passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que també ha de formular el Diputat senyor Ribó al Consell Executiu sobre la provisió de cinc places per a la Secretaria General de la Presidència. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, si un ciutadà de peu vol participar en alguns concursos que la Generalitat convoca per a proveir places, es troba que no ho pot fer. I ho explicarem, en aquest cas concret, i per això la nostra pregunta, i per això ho demanem al Consell Executiu, que suposem que anul·larà aquesta arbitrarietat. Anunciem que és un fet no pas aïllat, i que es dóna, per desgràcia, a moltes Conselleries i sovint.

El dia 2 de març surt —el dia 2 de març d'enguany—, en el *DOG*, la convocatòria d'un concurs de mèrits per al proveïment de cinc places de col·laborador tècnic adscrits a la Secretaria General de la Presidència. Aquest ciutadà de peu se'n pot anar a la Generalitat a recollir la memòria que convoca aquest concurs. En aquesta memòria es troba que hi ha serioses llacunes, i no llacunes formals, jurídiques, per als experts, sinó per al candidat, llacunes que li impediran, de debò, participar en el concurs, la qual cosa fa témer que, una vegada més, el concurs és convocat per a donar les places a persones que ja estan treballant a la Generalitat. Què li passa a aquest ciutadà de peu? Que, segons el *DOG*, del 18 de febrer, en el qual es publica una Ordre —en què es regulen els procediments generals per a la selecció de personal—, els memoràndums de convocatòria de concursos haurien d'incloure —i sembla lògic— el nombre de llocs de treball que surten a convocatòria i la descripció del lloc de treball, o sigui, quin tipus de feina haurà de fer aquesta persona que vulgui aspirar a la plaça. Segons aquesta mateixa Ordre del 18 de febrer, hauria d'incloure un annex en el qual es digués l'objecte de la convocatòria, i es digués, per exemple, que el lloc de treball —estic llegint el *DOG*, senyors del Consell Executiu— a proveir pertoca desplegar les següents funcions. És lògic, el candidat sabria la descripció del lloc, les funcions que ha de desenvolupar, etcètera.

Però més greu encara : segons el Decret 166/81, que desenvolupa parcialment la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, en els seus apartats 2.e) i 2.f), en qualsevol concurs per a proveir places s'ha d'explicitar a la convocatòria com s'avaluaran les proves, els criteris amb què es determinarà la selecció del personal, i, al mateix temps, també es publicarà la descripció de les proves esmentades. És lògic. Lògic. El ciutadà de peu que estem analitzant, que va al concurs, ha de saber quines proves li faran fer i com li avaluaran les proves. Bé, agafem el memoràndum que li han donat a aquest ciutadà per a aquestes places en concret; es diu : «Objecte: 5 llocs de col·laborador tècnic a la Secretaria General de Presidència», ni es descriuen aquests llocs, ni es diuen quines funcions, ni se sap per a fer quina feina. «Condicions : Ser espanyol, divuit anys, no haver estar separat per causes d'expedient disciplinari, no tenir antecedents penals i estar en possessió de títol superior universitari o equiparable». Quin títol universitari? Metge, economista, farmacèutic, ATS, bé, és una pregunta lògica, però que es podria respondre si se sabés a quina plaça anirà.

Avancem en la convocatòria, condició sisena : «Proves. Un examen escrit sobre un temari que hi ha al final i una prova pràctica, que es valorarà de 0 a 10 punts.» Quina prova pràctica? I per a quina feina? Què li faran fer, escriure a màquina, posar-se de cap per avall amb les mans amunt, haurà de fer un tipus de prova respecte..., de què tracta aquesta prova pràctica, senyors del Consell Executiu? Tercera prova, «una prova específica per al lloc de treball objecte de la convocatòria, que es valorarà de 0 a 10 punts»; però si no sabem quin és el lloc de treball, quina prova específica? Bé, aquest ciutadà, admetran vostès, es queda a la pura inòpia. I admetran vostès que aquí hi ha dues flagrants violacions de normes que el mateix Consell Executiu ha publicat. Per això fem la pregunta i esperem que ens responguin que anul·laran aquesta arbitrarietat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres membres d'aquesta Cambra, la contestació que haig de fer a l'Il·lustre senyor Diputat interrogant és que crec que convé concretar bé la forma en què va ser feta aquesta convocatòria i els documents accessoris a aquesta convocatòria.

En primer lloc, com ha dit molt bé l'Il·lustre Diputat interrogant, això va ser fet tenint en compte, doncs, una convocatòria per a la provisió de cinc places de col·laborador tècnic de la Secretaria General de la Presidència, de data 27 de gener. I en canvi ens al·ludeix a l'existència real d'una altra disposició de la Conselleria de Governació, que desenvolupa la reglamentació general per a la selecció de personal en règim de contracte administratiu i per a l'accés de càrrecs de complement de cap de secció i de cap de negociat. Aquesta és de data 31 de gener, de manera que, per tant, la convocatòria és anterior, en data, a la disposició general de Governació, per tant, vol dir que va ser feta sense que hi hagués encara coneixement d'aquesta disposició. El fet que es publiqués després amb un cert retard és normal dins de les publicacions, com es pot veure en la col·lecció del *Diari Oficial de la Generalitat* i en aquest mateix *Diari* del dia 2 de març es troben moltes disposicions de data, fins i tot, bastant anterior o molt poc posterior a aquesta del 27 de gener.

Bé, tinguin en compte, doncs, que la redacció de la present convocatòria va ser feta d'acord amb els models que estaven en vigor, en el moment de la seva redacció. D'altra banda, cal dir que en les bases del concurs van ésser exposades al tauler d'anuncis de la Secretaria General de la Presidència i a disposició de tots aquells aspirants que així ho han sol·licitat, des del dia de la publicació de la convocatòria al *Diari Oficial de la*

Generalitat. Tercer, que a les clàusules cinquena i sisena de les esmentades bases s'especifiquen clarament les proves selectives i la celebració pública i conjunta dels exercicis que els concursants hauran de superar. També hi consta el barem de valoració de la taula de mèrits i l'especificació concreta que l'avaluació global de cadascun dels candidats vindrà donada per l'edició conjunta de les puntuacions obtingudes en les proves i els mèrits. Jo oferiria a l'Il·lustre senyor Diputat interrogant el detall d'aquestes condicions per al concurs de mèrits i el model de temari per als col·laboradors tècnics, però em sembla que ja obren al seu poder, i per això és inútil, si no és que algun altre dels Il·lustres senyors Diputats presents tingui interès que això es faci manifest.

I quant a la no concreció de determinades característiques d'aquests assessors tècnics, cal tenir en compte el caràcter polivalent o versàtil, com s'acostuma a dir ara, de la Secretaria General de la Presidència, que necessita una col·laboració de caràcter molt ampli i no, precisament, d'unes especialitats restringides, i a això obeeix el fet que no s'hagi fet esment concret d'aquestes característiques. D'altra banda hi hauria hagut el perill, si això s'hagués fet massa concret, que l'Il·lustre senyor Diputat interrogant m'hagués dit, o ens hagués dit que en aquestes condicions prèvies ja es dibuixava la personalitat de les persones a les quals volien ésser assignats aquests càrrecs. El fet que això no es faci allunya tota mena de sospita des d'aquest punt de vista.

Moltes gràcies, molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat preguntant desitja replicar o repreguntar? *(El senyor Ribó assenteix.)* El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor Conseller, moltes gràcies per la seva resposta. Jo no li diré «tropes de xoc», però sí que li diria «Conseller tot terreny»; és més suau, no té l'aspecte bèl·lic que té «tropes de xoc», que vostè molt bé rebatia ahir a un Diputat del meu Grup, però «tot terreny» sí, senyor Conseller, perquè vostè ens respon a una pregunta que correspondria, específicament, respondre a un altre Conseller, també «tot terreny», Déu n'hi do!, que és el el senyor Macià Alavedra, que és el Conseller de Governació, que és el responsable de la funció pública de la Generalitat.

Les normes, senyor Conseller, valen a partir de la data de la seva publicació, i no perquè ho digui el codi civil, o perquè ho digui el dret, perquè el ciutadà de peu no sap quan les fan vostès, ho sap quan surt publicat, senyor Conseller. Ell no té per què saber l'«intríngulis» del perquè han trigat a publicar-ho o no, ell podrà llegir-ho al *DOG*, i punt. I per això, en el dret es diu : «Les normes són vàlides a partir de la seva publicació», per un principi elemental del dret, que és la publicitat, i estem parlant de funció pública, i estem parlant de transparència.

L'Ordre que comentem diu : «Que entra en vigor l'endemà de la seva publicació», per tant, quan publiquen vostès el seu concurs ja està en flagrant contradicció amb l'Ordre, i es pot fer una cosa que vostès estan farts de fer-la, corregir; el *DOG* ve ple de correccions, i molt sovint per coses absolutament absurdes o petites nimietats que es corregeixen al *DOG*. Per què no es pot corregir aquesta qüestió? L'endemà mateix es podria corregir. D'aquí una part de la pregunta : ho poden anul·lar o ho poden corregir. Perquè és que si no ho corregeixen, senyor Conseller, estan en contra, no de l'Ordre aquesta —ara entraríem en la polèmica sobre si s'ha publicat abans o després—, estan en contra del Decret que desenvolupa la Llei de Mesures Urgents, en part, i la Llei de Mesures Urgents va ser feta per aquest Parlament. I un decret té un rang, i té una validesa. I allà es diu concretament una sèrie de qüestions que no es compleixen en aquesta convocatòria, com en d'altres. Si vol li diré que és quasi un conill d'Índies, agafat per a ser portat al Parlament, perquè desgraciadament n'hi ha d'altres. I, desgraciadament, la resposta que ens donaran valdrà també per a les altres. Això és el que ens dol més.

Nosaltres no demanem que ens ofereixi les condicions i ens les expliciti, ningú del meu Grup, ni ningú proper es vol presentar a aquest concurs, que jo sàpiga, volem que ho sàpiguen els ciutadans, i no en un taulell com diuen les ordres i els decrets, en el *DOG* i amb la màxima publicitat, si és necessari. Per tant, senyor Conseller, nosaltres no estem plantejant que dibuixin la personalitat dels candidats, perquè em sembla, i aquí és on a mi em sembla que vostè ha fugit més d'estudi, que li demanin que compleixi l'ordre que diu : «Descriure el lloc de treball, i les funcions que ha de fer» no és fer un retrat robot del funcionari, ens temem que no es que tinguin el retrat robot, ja tenen el funcionari, diu, allà dintre. No, no demanem el retrat robot, demanem el que qualsevol persona demanaria : on he d'anar a treballar i què he de fer, què se'm demanarà en aquest treball. Em sembla que no és demanar massa.

Gràcies, senyor President.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre la fiscalització de les taxes aprovades pels ajuntaments fora del termini legal

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa? *(Pausa.)* Passem, doncs, a la pregunta següent que és la que formularà a l'Honorable senyor Conseller de Governació el Diputat no adscrit senyor Joan Besa, sobre la fiscalització de les taxes aprovades pels ajuntaments fora del termini legal. El senyor Besa té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. BESA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta d'avui fa referència al procediment utilitzat per molts ajuntaments per a l'aprovació de les seves taxes municipals. El Decret 3250 del 76 i la Llei 40 del 81 posen unes condicions tècniques i jurídiques per a l'aprovació d'aquestes taxes municipals. Una d'aquestes, per exemple, de tipus substantiu és en concret la presència, pel que fa referència a les taxes, de l'estudi tècnic econòmic que justifica el *quantum* de la taxa corresponent, i pel que fa referència als aspectes procedimentals, per exemple, l'article 18 de la Llei 40 del 81 estableix la necessitat que s'apliquin i que s'acordin tres mesos abans de l'exercici dins del qual tindran vigència, és a dir, com a màxim, abans del 30 de setembre de cada any corresponent. I aquesta pregunta d'avui està relacionada íntimament amb la pregunta que fa un parell de plens vaig fer també a l'H. Sr. Conseller sobre la qüestió de les contractacions directes, perquè està relacionada amb la facultat que té la Generalitat de poder suspendre els acords que suposin infraccions de la legalitat. I aquest és el tema, el sentit fonamental de la pregunta

d'avui. Es tracta de saber si realment la Generalitat està disposada que els ajuntaments facin allò que els doni la gana. Molts ajuntaments fan el que els dóna la gana, es contracten obres a dit, es contracta personal més enllà del que és necessari, s'instrueixen expedients d'habilitació i suplement de crèdit, fins i tot, per al pagament de càrregues financeres de les mateixes corporacions, es prorroguen contractes d'interins, quantitats d'il·legalitats i una més és aquesta, que s'aproven taxes fora del termini previst corresponent dels tres mesos abans de l'exercici corresponent.

I és convenient que continuï això? Doncs, jo crec que no és convenient que continuï això, crec que és convenient per als interessos dels administrats, per als interessos dels catalans, per al prestigi de la Generalitat, que es posi racionalitat i coherència dins del procedir de l'Administració local. I a nosaltres ens agradaria sentir que la Conselleria de Governació està posant en marxa el servei corresponent per a suspendre aquests acords, i aquí arribem al cavall de batalla, potser, d'aquesta pregunta. I és que ens temem que la Conselleria de Governació no està disposada o no està prou convençuda, potser, de les facultats que té per a suspendre acords municipals. Facultats que les té ja des del Decret 2115, de l'any 79, facultats que li confirma la Llei 3 de l'any 80, facultats que li confirma la Llei 40 de l'abril del 81, sobretot en la seva disposició cinquena. La Generalitat pot suspendre, interposant després el recurs contenciós, aquests acords que suposen infracció directa de la Llei. Li podria citar casos concrets de molts ajuntaments que han aprovat aquestes taxes fora de termini : Vilanova de Bellpuig, Mollerussa, Miralcamp, Esterri d'Àneu, Salardú, etc.

Però no és aquest el cas, perquè a mi el que em preocupa és si realment la Generalitat està disposada, dins de la competència exclusiva que té en matèria de règim local, si es vol que no sigui normativa, però sí de fiscalització i de vigilància de la legalitat establerta, si està disposada a imposar legalitat, racionalitat, coherència, disciplina, dins del que és l'anarquia del món de l'Administració local, perquè entenem que governar no és només fer lleis, governar és, sobretot, que es compleixi el que està legislat. I és per això que nosaltres hem fet aquesta pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Governació, sobre quins criteris de fiscalització pensa fer per a l'aprovació d'aquestes taxes que, a criteri d'aquest Diputat que els parla, estan aprovades fora de termini.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Llei 40/81, del 28 d'octubre, a la qual feia referència el Diputat senyor Besa, en el seu article 18, efectivament estableix l'obligació que els acords de les corporacions sobre imposició i ordenació de tributs siguin aprovats, com a mínim, tres mesos abans de cada començament de l'exercici econòmic en què hagin de produir efectes. Jo haig de dir, de tota manera, senyor Besa, que vostè en el seu plantejament, en la defensa que ha fet de la seva pregunta, o en la formulació de la seva prenguta, explica correctament els fets i demana coherència i disciplina, però jo haig de dir, per a ser totalment honest, que aquesta prescripció és de difícil compliment, i això ho sap el senyor Besa, per a moltes corporacions, perquè l'article 21 del Reial Decret 3250/1976, del 30 de novembre, estableix que l'import total de les taxes s'ha de limitar, en el seu conjunt, al cost real o previsible del servei del qual es tracti, i que en la seva determinació es tindran en compte les despeses de personal. És a dir, que s'ha de tenir en compte la previsió de la despesa.

Ajustar les despeses de personal dins de cada exercici per fixar les taxes és enormement difícil, perquè el mateix Estat estableix els increments dels salaris, dels sous dels funcionaris, per exemple, o els salaris dels obrers que fan obres, que presten el servei, en dates sempre posteriors, normalment, a l'inici de cada exercici, i, per tant, és molt difícil per a l'ajuntament fer aquesta previsió que li permeti de fixar la taxa dins d'aquest termini de tres mesos, al qual fa referència la Llei 40/81, del 28 d'octubre.

Per altra banda, aquesta mateixa Llei no regula l'obligatorietat de tramesa dels documents en matèria d'imposició i d'ordenació de tributs a la Generalitat, però sí que el Reial-decret del 24 de juliol, en el seu article 13, i en relació amb la Disposició Final Primera i la Disposició Final Cinquena de la Llei 40/81, Disposició Final Cinquena a la qual també feia referència en la seva pregunta el Diputat senyor Besa, atribueix aquesta facultat d'impugnació de les Comunitats Autònomes que hagin assumit les corresponents competències, i, en aquest sentit, és exigible i exigeix el Departament de Governació la tramesa dels susdits documents, per a fer complir aquesta prescripció legislativa a la qual es referia el senyor Besa.

Hi ha una dependència real dels pressupostos i de les ordenances fiscals dels ajuntaments al pressupost estatal, i sabem que el pressupost estatal, per mil interferències de tipus polític o de tipus electoral, no segueix un calendari constant, i, per tant, això també dificulta enormement el compliment d'aquesta prescripció de la Llei 40/81. Per tant, en aquest any, en aquest exercici, per part del Departament de Governació, i per no causar un trasbals excessiu en les economies i en les finances dels ajuntaments, no es considera oportuna cap actuació del Departament de Governació en la suspensió d'aquests fets, als quals es referia el senyor Besa. Però sí que, en contacte amb la Federació i l'Associació de Municipis i amb el Departament d'Administració Territorial, volem també, des del Departament de Governació, i en ús de les competències que tenim sobre règim local, aportar aquesta racionalitat, aquesta coherència, aquesta disciplina a la vida local, a la qual feia referència el senyor Besa, i disciplina i coherència que la vida local necessita, no únicament amb la fiscalització del Departament de Governació, sinó també amb l'ajut del Departament de Governació.

Però la resposta a la pregunta concreta del senyor Besa és que, a causa de totes aquestes dificultats i a causa del trasbals que això podria representar per a l'economia de molts muninicipis, en aquest exercici no pensem actuar en la suspensió de cap d'aquests acords.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Besa desitja replicar o repreguntar?

El Sr. BESA *(de l'escó estant)* : Molt breument, des del mateix escó, si el senyor President em permet.

Dura lex, sed lex, senyor Macià Alavedra. Efectivament, la

Llei pot plantejar dificultats a l'Administració local, però, en qualsevol cas, em fa l'efecte que, realment, les dificultats que hi pot haver i en què es pot trobar un ajuntament com a conseqüència, no sé, dels increments de costos en aplicació de les taxes, no tenen res a veure amb el procediment. M'explicaré. Si un ajuntament es troba en dèficit d'explotació, pot fer una operació de tresoreria a menys d'un any i salvar el dèficit corresponent. Però el que em sembla que és absolutament necessari, per un principi de rigor administratiu i per un principi de primacia de la norma, és que el procediment es guardi, que el procediment s'observi escrupolosament, i, si no, senyor Conseller, Honorable senyor Conseller, el que caldria, en tot cas, seria variar els procediments.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller no desitja afegir res més.

Bé, senyores i senyors Diputats, hem arribat al final de la llista de preguntes previstes per a aquesta sessió i, per tant, al final del nostre ordre del dia. El proper Ple, si no hi ha cap novetat que obligui a modificar-ho, tindrà lloc el proper dimarts, dia 19, a les 11,30 del matí, a dos quarts de dotze del matí, i començarà, com a primer punt de l'ordre del dia, amb el debat general sobre l'atur.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca quan són tres quarts i cinc minuts d'una del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.

4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de..... de 198 ..... envia

per..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes

(gir / talló al portador)

....., ... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 3.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 5.800 pessetes. Número solt: 70 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15. Dip. Leg. B-27.966-80.